mand hard op zijn deur zou kloppen. Het werd, ondanks de dreiging van oorlog, toch een gezellige avond en samen namen ze nog een hapje van hun eten.

Maar omdat het inmiddels al laat was geworden zei Ollie tegen Willie, "laten we gaan slapen, want je zal wel erg moe zijn. Dan bespreken we morgenvroeg wat we moeten gaan doen." En zo eindigde deze dag die zo rustig was begonnen met een angstig gevoel dat er slechte tijden op komst waren.

Na een goede nachtrust en een stevig ontbijt gingen Ollie en Willie samen op pad. Ze hoopten dat ze onderweg hulp zouden vinden, die samen met hen de zeemonsters en wolkgeesten zou kunnen verslaan. Ze hadden gehoord dat er een flink aantal dagen lopen verderop een vriendelijk en dapper volk woonde, dat hen misschien wel wilde helpen. Ze werden de baardmensen genoemd, omdat ze lange baarden hadden. Bovendien waren ze sterk en hadden een hekel aan zeemonsters. Maar voordat ze in het land van de baardmensen zouden komen, stond Ollie en Willie nog een aantal avonturen te wachten.

De regenwormen

Op de grens van Oekieland ligt een groot moerasgebied waarin grote bomen en struiken staan. Het is er nat en drassig met veel grote waterplassen. In dit moerasgebied wonen grote regenwormen. Hier moesten Ollie en Willie door heen en dat was een

gevaarlijke tocht, want de grote regenwormen kwamen bij de geringste trilling naar boven om te kijken of ze een prooi konden pakken. Ze trokken deze dan mee het water in.

Ollie en Willie moesten dus heel voorzichtig door het moeras lopen en geen lawaai maken. Voetje voor voetje schuifelden ze vooruit en het leek wel een eeuwigheid te duren voor zij in de verte de rand van het moeras zagen.

Nog even en zij zouden in veiligheid zijn.

Maar precies op dat moment struikelde Ollie over een boomstronk die net onder water lag, waardoor hij met een plons in het water viel. Dit was het teken voor de regenwormen om hun kop boven het moeras uit te steken om te zien of er een prooi te pakken viel. Zodra ze Ollie en Willie zagen, schoten ze hun kant op met de bedoeling hen het water in te trekken. Gelukkig was ook de rand van het moeras niet ver weg en Ollie en Willie renden zo snel als hun kleine beentjes konden door het drassige, natte land. Eén worm haalde naar hen uit, maar met hun laatste restje energie doken ze naar de rand van het moeras en belandden op de harde grond. De worm graaide tevergeefs naar hen en viel met een plons in het water. Buiten adem lagen Ollie en Willie aan de oever van het moeras, drijfnat, maar veilig.

Na dit angstige avontuur had het geen zin meer om langer door te lopen. Bovendien begon het al wat te schemeren en zou het snel donker worden. Ollie en Willie sprokkelden wat takken bij elkaar en maakten een kampvuurtje, zodat ze hun kleren konden drogen. Na een visje gebakken te hebben, genoten zij van een heerlijk maaltje waarna zij in een diepe slaap vielen.

Het fluisterbos

De volgende dag waren ze alweer vroeg wakker. Het zonnetje scheen en het beloofde een stralende dag te worden. "Kom," zei Willie, "laten we snel op pad gaan, want we hebben geen tijd te verliezen. De zeemonsters en wolkgeesten worden immers met de